

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

Ad Lectorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

CL INDEX CAPITVM ET PARAGRAPHORVM.

<i>Cur malis multis bonam, & multis bonis malam Deus permittat obuenire sepulturam?</i>	736.	dignoscantur, quia in iudicio extremo dignoscantur.	744.
§ 1. Mirabile discrimen piorum & impiorum defunctorum.	736.	8. Sanctos non sentire, si cadauera eorum malè tractentur, quæ ipsi viuè mortificârunt, immò tormentis tyrannorum obiecerunt.	745.
2. Cur sæpe pessimi honestis sepulturis decorentur?	737.	9. Sanctos quosdam sponte abjectum, & vile sepulchrum optauisse, sed tantò nobilius acquisiuisse.	746.
3. Nocere magis sacras sepulturas impijs, quàm prodesse.	739.	10. Sordidè sepultos quosdam Sanctos, vt tantò lætius honestiusq; animæ eorū postea viderent se sepeliri.	749.
4. Posita in sacris locis impiorum cadauera, cū ignominia inde eiecta.	740.	11. Malè initio quosdam diuos sepultos esse, vt alijs præberetur occasio, eos honoratiùs sepeliendi.	750.
5. Eiecti hoc pacto Valentini exemplū è D. Gregorio.	742.	12. Beatitudini Sanctorum nihil officere, si corpora eorum malè, vel etiam nusquam sepeliantur.	752.
6. Alij è templo defuncti cum ignominia & miraculo extracti.	742.		
7. Malis bonam, bonis malam contingere sepulturam, vt in hac vita non			

AD LECTOREM.

S. Augustin.
lib. 3. Confess.
cap. 9.

Tertullian.
lib. de Pallio.
c. 4. n. 84.

Quod verè ac sapienter à D. Augustino ad Mundi gubernatorem Deum dictum est: Multa facta, quæ hominibus improbanda viderentur, testimonio tuo approbata sunt: & multa laudata ab hominibus, te teste damnantur, id quidè omni seculo, atq; ab omni mortalium genere meritiò semper fuisset expendendū, & vt Tertullianus loquitur, acie figendum: habendū tamen est in mente potissimū, hac misera atate, qua aries iste in nos maximè temperatur, vt iudicium nostrū quassetur, siue in improbandis ijs, qua à Deo approbantur, siue in laudandis, qua diuino calculo damnantur. Neq; in hominū dumtaxat factis censendis homines hallucinantur, sed etiam quando de ipsius Numinis sapientissima prouidentia, & iustissima bonitate cogitant, gradu se excludi pariuntur, & de calo in cænum cadunt. Dum enim vel iudicio suo nimium fidunt, vel impatientiâ excacantur, vel à vento quouis se sinunt impelli, inter scopulos & sinus, inter vada & freta nauigantes exitium inueniunt, quod quarunt. His lineas certas praducentur, Sapientiam,

pientiam, Bonitatem, Iustitiam Dei, quas virtutes quisquis, in
 omni negotio atq; casu humano, discet agnoscere, nec improba-
 bit approbanda, nec damanda laudabit, quia iudicium feret
 ad diuinam amussim accommodatum. Ab hac autem regula
 qui abit, hoc est, qui vult plus sapere quàm Deus, peponem cor-
 dis loco habet, iudiciumq; iudicio suo meretur; quamuis etiam
 bona mente malam sententiam pronuntiet. Exemplo sit Da-
 niel Anachoreta. Hic, longo tempore, nouerat Eulogium quem-
 dam, opificio vnum ex illis, qui in latomy's lapidarijs, inter
 pulueres, durissimo labore, victum colunt. Exigua huic erat
 fortuna, sed magna erga Deum pietas; qua eum impulit, vt
 etiam in pauperibus honoraret Dominum & Creatorem paupe-
 rum, quibus quantò ipse egentior, tantò se se exhibuit munifi-
 centiorem. Quidquid enim sudore suo comparatum sibi decer-
 pere, genioq; suo, vel cibi, vel peculij, subtrahere quiuit, id omne
 ad egenos voluit pertinere, cum quibus lucellum commune ha-
 buit. Et quamquam in omnes, maximè tamen in Danielelem
 Anachoretam fuit liberalis. Quid de hoc viro, tantoq; suo be-
 nefactore simplex eremi cultor, gratitudinis memore animo,
 aliud cogitasset, quàm vt iudicaret, eum, qui tam exiguas opes
 adeò benè pieq; dispensârat, longè adhuc, si ad ditiozem fortu-
 nam venisset, fore liberaliorem, maioraq; præstiturum? Itaque
 eius insigni pietate permotus, Deum obnixè precatus est, vt
 Eulogium faceret opulentiorem, diuitijsq; augetet. Nouerat
 Deus hominis simplicitatem, simulq; mentem illius bonam per-
 spexit. Quare vnum de caelestibus Genijs ad eum misit, qui ei
 indicaret, non conducere Eulogio opulescere, multos enim, nisi
 in diuitijs essent, de salute sua fore securiores. Daniel, quem
 non nisi optima de Eulogio sentire docuerat beneficentia, quia
 putabat, certum se esse, eum, qui in tenui fortuna adèd in paupe-
 res profusus erat, liberalissimum fore, si opib' abundaret, impru-
 denti zelo, se vadè pro animo eius dedit, sed suo malo. Vt enim
 intelli-

Henric, En-
 gelgrauc.
 Dom. 2. post
 Pascha.

Ha 55. 9.

intelligeret, sicut exaltantur cæli à terra, sic exaltatas esse vias Domini, à vijs hominum, & cogitationes Dei à cogitationibus mortalium, repente Eulogius ex pauperrimo diues factus est: nam thesaurum reperit, & cum eo irritamenta vitiorum. Itaq; copiosus factus, relicta cali curâ, cæpit genio indulgere, ac vita se dare licentiori, quin & in aulam Iustiniani Imp. penetrare, & velut aureis alis, per honorû gradus ad summa euolare, aded vt Dux exercitus crearetur. Ibi apparuit, quã fallax ad virtutem subsidium sint opes atq; dignitates. Quippe Eulogius, è sobrio in ebriosum, è casto in scortatorem, è patre pauperum, in templorum spoliatorem commutatus est. Hac metamorphosi factâ, Daniel anachoreta, obses, intempesta nocte, ab Angelo stipulatore, ad tribunal Dei citatus, vbi Eulogiũ talem in prostibulo, ante oculos suos constitutũ vidit, obstupuit, ingemuit, voce & fletu imprudentiam culpamq; suam deprecatus, & detestatus est, factumq; suum ac preces priores contrarijs precibus retractauit, ex animo professus, se stultè supra diuinã prouidentia sapere voluisse. His ita gestis, Hyppatius & Pompeius Imperij principes in Imperatorem conspirauerunt, quibus se adiunxit Eulogius: sed, seditione excitata, captog; Hyppatio, omnibus fortunis exutus, fugâ sibi consuluit. Quò tutius se conferret profugus, quàm ad veterem casam & lapicidinam? ibi & latuit, & pristinos labores ac paupertatem amplexus, non solum pœnitentiam egit, sed etiam perspicuè docuit, diuinam gubernationẽ nullius hominis iudicio esse temerandam. Quod ipsum etiam nos, his quatuor Tractatibus docere conamur, vt sua quisq; sorte contentus viuat; nec Naturam, aut Naturæ Authorem accuset, si non claris natalibus, vel membris integris sit natus; si in uxorem malam, si in egestatem, si in ignominiam, si in morbos, aut alium casum inoptatum incidat; existimetq;, melius secum actum iri, si condicionem & fortunam de celo obtineret meliorem. Quid cuiq; maxime prosit, aut conueniat, optimè nouit, qui est optimus.